

*ἀφρουττιά ή, ἀναφρουττιά Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀφρουττιος.

Λαιμαργία συνήθως εἰς τοὺς καρπούς.

*ἀφρουττιος ἐπιθ. ἀνάφρουττιος Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. φροῦττο. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνάφρουττιος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Ὁ ἀκόρεστος εἰς τοὺς καρπούς καὶ γενικῶς ὁ λαίμαργος (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς ἐκεῖνον ποῦ δὲν τοῦ ἔμεναν ποτὲ φροῦττα, διότι τὰ ἔτρωγε ἀμέσως, ἥτοι τὸν στερούμενον ὁπωρῶν διὰ τὴν ἰδίαν λαιμαργίαν).

ἀφροφάγω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. φάγω.

Ἐκπέμπω λευκὴν ἀνταύγειαν ἀφροῦ: Ἀφροφάγουν τὰ κύματα μέσα 'ς τὸ σκοτάδι. Συνών. ἀσπρογαυιάζω 1, ἀσπρογαυιάζω.

*ἀφρόχειλος ἐπιθ. ἀβρόδειλος Κύπρ. Οὐδ. ἀβροδείλιν Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ χεῖλη.

Ὁ λευκὸς περὶ τὰ χεῖλη ἢ καὶ ἄλλα μέρη τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ βοός.

ἀφρόχορτο τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν ἀσπάλαθος 1.

ἀφροχούλιαρο τό, ἀμάρτ. ἀφροχούλιαρον Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ χουλιάρει.

Πρόχειρον χουλιάρει ἀπὸ φλοιὸν δένδρου μὲ τὸ ὅποιον οἱ βοσκοὶ τρώγουν τὸν ἀφρόν τοῦ γάλατος ὅταν ἀμέλγουν.

ἀφροχουχλάζω ΔΣάρρου Εὐριπ. Ἰππόλ. μετάφρ. 1212.

Κατὰ σύμφυρ. τῶν ρ. ἀφρίζω καὶ χονχλάζω. δι' ὃ ἰδ. χονχλάζω.

Ἀφρίζω κοχλάζων: Φούσκωσε κι ὀλόγυρα ἀφροχούχλαζε.

ἀφρόψαρο τό, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ ψάρι.

Συνήθως πληθ. ἀφρόψαρα, οἱ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν (τὸν ἀφρόν) τῆς θαλάσσης κολυμβῶντες ἰχθύς (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929/30) 205). [**]

ἀφρυγάνιστος ἐπιθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρυγανιστός < φρυγανίζω.

Ὁ μὴ φρυγανισθεὶς διὰ τῆς πυρᾶς, ἐπὶ ἄρτου.

ἀφρυδος ἐπιθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. φρύδι.

Ὁ μὴ ἔχων φρύδια.

ἀφρυχτος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀφρυος Ρόδ. ἀνάφρυος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρυχτός < φρύγω.

Ὁ μὴ φρυγμένος ἐνθ' ἀν.: Σὺκ' ἀνάφρυα Σύμ. Ἀντίθ. φρυμένος (ἰδ. φρύγω).

ἀφρως ἐπιθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀφρων, καθὼς καὶ γέρωσ, Χά- ρως κττ.

Ἀφρων, ἀνόητος: Γνωμ. Ὁ νοῦς ὁ ἀφρως κάμνει τὴν τύχην γένημην. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφρονεμένος.

ἀφταιγος, ἰδ. ἀφταιχτος.

ἀφταιχτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀφταιγα πολλαχ. ἀφτι- γα Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφταιχτος. Τύπ. ἀφταιστα παρὰ Βλάχ. Ἀναιτίως, χωρὶς φταιξιμον ἐνθ' ἀν.: Τὸν σκότωσε ἀ- φταιχτα ἢ ἀφταιγα πολλαχ.

ἀφταιχτος ἐπιθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀνέ- φταιχτος Πελοπ. (Μάν.) ἀφταιγος πολλαχ. ἀνέφταιγο Τσακων. ἀφτιγους Θράκ. ἀφτιους Εὐβ. (Στρόπον.) ἀφταιστος ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 23.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπταιστος. Παρὰ Δουκ. τύπ. ἀ- φταιστος. Διὰ τὸν τύπ. ἀνέφταιχτος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Ὁ μὴ πταίων ἢ ὁ μὴ πταίσας ἐνθ' ἀν.: Κοντὰ 'ς τὸ φταίχτη παιδεύεται καὶ ὁ ἀνέφταιχτος Μάν. Συνών. ἀθῶος 1, ἀναίτιος 1, ἀντίθ. φταίχτης.

ἀφτακας ὁ, ἀμάρτ. ἀφτακους Μακεδ. ἀφτιάκας Μακεδ. (Βλάστ.) φτιάκας Μακεδ. (Βογατσ.) φκιακᾶς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ακας. Τὸ ἀφτιακους κτλ. ἔχουν τὸ ι κατὰ τὸ ἀφτιά καὶ ἀ- φτιάζω. Ὁ τονισμὸς τοῦ φκιακᾶς κατὰ τὰ μεγεθ. εἰς -ᾶς.

Ἀφταρᾶς 1, ὁ ἰδ.

ἀφτάκι τό, κοιν. ἀφτάκ' βόρ. ἰδιώμ. ἀφτιάτσι πολ- λαχ. φτάκι Κάρπ. Ρόδ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφτι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὸ ἀφτι κυριολεκτικῶς ἢ θωπευτικῶς κοιν.: Με- ταφ. φρ. Ἀφτάκι τοῦ γιλέκου ἢ τοῦ πανταλονιοῦ κττ. (αἱ δύο ὀπισθεν μικραὶ λωρίδες διὰ τῶν ὁποίων σφίγγεται ἡ χαλαροῦται τὸ φόρεμα) σύννηθ. Ἀφτάκι τοῦ ποντικοῦ (εἰ- δος κεντήματος εἰς τὰ γυναικεῖα μεταξωτὰ ὑποκάμισα) Ἰων. (Κρήν.) Συνών. ἀφτέλλι, *ἀφτόπουλλον, ἀ- φτουλλάκι, ἀφτούλλι, ἀφτούτσι, ἀντίθ. ἀφτάκλα, ἀφταρῖνα, ἀφταρος, ἀφτούκλα, ἀφτούλλα. 2) Πληθ. ἀφτάκια, εἶδος παιδιᾶς (διὰ τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χαρασσόμενον σχῆμα) Πελοπ. (Κυνουρ.) 3) Εἶδος ἀ- γρίου φυτοῦ (διὰ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων) Ἰθάκ. Κρήτ.

4) Εἶδος μύκητος Κύθν. Πάρ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κόκκιν. Πατπούλ.) Τήν. κ.ά.

ἀφτάκλα ή, ἀμάρτ. φτάκλα Ρόδ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτι διὰ τῆς καταλ. -άκλα.

Μεγάλον ἀφτί. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀφτάκι 1.

ἀφτάκλας ὁ, ἀμάρτ. φτάκλας Ρόδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτι καὶ τῆς καταλ. -άκλας.

Ἀφταρᾶς 1, ὁ ἰδ.

*ἀφτακούρης ὁ, φκιακούρος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτακας καὶ τῆς καταλ. -ούρης.

Ἀφταρᾶς 1, ὁ ἰδ., συνήθως ἐπὶ ζώων.

ἀφταρᾶς ὁ, σύννηθ. φταρᾶς Θράκ. (Σαρεκκλ.) φταρᾶς Εὐβ. (Κονίστρ.) φτιαλᾶς Κύπρ. ἀφτάρας πολ- λαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφταρος ἢ ἀφτάρα καὶ τῆς καταλ. -ᾶς. Τὸ ἀφτιαρᾶς κατὰ τὸ ἀφτιά, ἀφτιάζω κττ. Ὁ τονισμὸς τοῦ ἀφτάρας κατ' ἐπίδρασιν τῶν εἰς -άρας μεγεθ.

1) Ὁ ἔχων μεγάλα ἀφτιά. Συνών. ἀβοτανᾶ, ἀ- φτακας, ἀφτάκλας, *ἀφτακούρης, ἀφτᾶς, ἀ- φτῆς 1, ἀφτιλαρέας, ἀφτούλλαρος, ἀφτουλλᾶς, ἀφτουλλῆας, ἀφτουλλῆς. 2) Ὁ λαγὸς (ὡς ἔχων μεγάλα ἀφτιά) Λέσβ. 3) Σκύλλος μὲ μεγάλα ἀφτιά Κύπρ. Συνών. ἀφτῆς 2. 4) Χοῖρος μὲ μεγάλα ἀφτιά Κύπρ.

